

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanej **S. P.**

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 20 lutego 2018 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...]

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 16 stycznia 2017 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. z zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 520 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanej S. P. bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy prawa;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną.**

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 16 stycznia 2007 r., sygn. akt II K [...], został zaskarżony apelacją w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności na niekorzyść S. P. wyłącznie przez prokuratora. W wyniku rozpoznania wniesionego środka odwoławczego Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], zmienił zaskarżone orzeczenie na niekorzyść ww. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec S. P. kary łącznej pozbawienia wolności

oraz o oddaniu jej w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Wniesiona obecnie przez obrońcę skazanej kasacja podnosi zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 7 i 410 k.p.k. oraz rażącej surowości kary.

Zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Karnego odwoławczego Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 października 2017 r. kasacja ta jako odpowiadająca warunkom formalnym została przyjęta, a następnie przekazana do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjętą do rozpoznania kasację należało pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Zgodnie z art. 520 § 2 k.p.k. strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od orzeczenia sądu odwoławczego, jeżeli orzeczenie sądu pierwszej instancji utrzymano w mocy lub zmieniono na jej korzyść. Ograniczenie, o którym mowa w przepisie art. 520 § 2 k.p.k. nie dotyczy uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 520 § 3 k.p.k.). W kasacji obrońcy nie podniesiono jednak zarzutu związanego z treścią art. 439 § 1 k.p.k., a zarzucono wyłącznie naruszenie przepisów postępowania karnego w tym art. 7 i 410 k.p.k., kwestionując ustalenia faktyczne w zakresie, w którym wyłączono przyjęcie dobrowolnego odstąpienia przez skazaną od dokonania czynów wymienionych w pkt II-IV a/o. Rzeczą jednak w tym, że w tej sprawie sąd odwoławczy poddał kontroli odwoławczej zgodnie z zakresem zaskarżenia przez prokuratora tylko tę część zaskarżonego orzeczenia, w której wymierzono oskarżonej karę. Istotne jest, że **sąd odwoławczy zmienił orzeczenie sądu pierwszej instancji na niekorzyść S. P. tylko w zakresie rozstrzygnięcia o zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz o oddaniu jej pod dozór kuratora**. Efektem tej zmiany było uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej oraz orzeczenia o oddaniu skazanej pod dozór kuratora. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że norma zawarta w art. 520 § 2 k.p.k. umożliwia stronie, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, wniesienie kasacji tylko w takim zakresie, w jakim orzeczenie sądu pierwszej instancji zostało zmienione na niekorzyść osoby skazanej (np. postanowienia SN: z dnia 8 marca 2005 r., V KK 451/04, LEX nr 148188; z dnia 15 października

2008 r., II KK 342/17, R-OSNKW 2008/1/2017). Aprobując to stanowisko trzeba stwierdzić, że kasacja skazanej mogła być wywiedziona li tylko w zakresie orzeczenia o karze, przy czym zarzuty kasacji nie mogły obejmować rażącej niewspółmierności kary (art. 523 § 1 k.p.k.), a jedynie rażącego naruszenia prawa procesowego lub materialnego w odniesieniu do tej części orzeczenia sądu odwoławczego, w której uchylono rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania łącznej kary pozbawienia wolności i uchyleniu orzeczenia o oddaniu pod dozór kuratora.

Tymczasem w kasacji obrońca skazanej takich uchybień nie wskazał, skarżąc wyrok sądu odwoławczego w całości i podnosząc zarzut rażącego naruszenia art. 7 i 410 k.p.k., polegającego na zanegowaniu ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanej, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku oraz wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu ostatniemu. Już zatem sama formuła stawianych w kasacji zarzutów uzasadnia twierdzenie, że kasacja obrońcy skazanej skierowana jest bezpośrednio przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji o winie, które to orzeczenie nie było poddane kontroli przez sąd odwoławczy. Taka kasacja jest zatem niedopuszczalna w świetle art. 519 k.p.k. i art. 520 § 2 k.p.k.

W związku z powyższym kasację obrońcy skazanej należało pozostawić bez rozpoznania. Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 637 a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. Zgodnie z treścią tego ostatniego przepisu w przypadku cofnięcia środka odwoławczego i pozostawienia go bez rozpoznania odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy art. 635 i 636 k.p.k. Oznacza to, że pozostawienie bez rozpoznania jedynego wniesionego środka odwoławczego (tu kasacji) obciąża stronę, która środek ten wniosła, w tym wypadku skazaną. O tym że przepisy te znajdują zastosowanie także w postępowaniu kasacyjnym stanowi treść art. 637 a k.p.k.

Z tych powodów orzeczono jak na wstępie.